

שטיי מערס

(פר אנמערט)

דער פארנאכט איז נאך קיינמאל נישט געקומען
מיט צור פיל גרינע, רויטע און ברוינע בלומען
אויפ'ן בוועם.

אינע פון די שוועסטער זעהט דורכ'ן פענסטער פון שפיטאל:

דער גרויסער אויף אין מיטען הימל איז אצינדער
אויסברוקירט מיט מידקייט, שטילקייט און איז וועפאגדיג און בלוי.
לויפען דארט איז פרויעריג אי פרעהליך בלאנדע ווייסע קינדער,
אלע אינאיינעם טראגען זיי גאלדענע סנאפעס שטרוי.

און צינדען-אונטער.

שפיטאלען זיך און צינדען-אונטער.

וואונדערט זיך די שוועסטער דורך די פענסטער פון שפיטאל
און שמייכלט צו די הימלען: זי דערמאנט זיך, אז אמאל
איז יעדעס פון די קינדערלעך געווען דא א פאציענט
און זייער שלאף פלעגט זיי א טרעהר פאלען אויף איהרע הענד.

וואונדערט זיך די שוועסטער און איהרע אויגען טרויערען טיפער:

„זייער לעבען האט געשטאממעלט אזוי שווער און קראנק.

זענען אליין געווען דער ווינד און אליין די געלע זאג.

און איינזאמע און בלייבע האבען זיי געשוויגען לאנג.

ביז ב'האב נעסטעל-מילך, בישקאפטען און סארטאנצען-זאפט

און בלעכענע זשאטהארמען זיי פון דערהיים געבראכט. —

חידושט זיך די שוועסטער און איהרע אויגען ברענען טיפער:

„זיי זענען דאס געווארען אויבען!... ס'ארט ווילדע שטיפער!

מען לאזט זיי דארט אזוי מאכען שריפות אין פארנאכט...”

גאפט די יונגע שוועסטער, און איהרע בויגעוודיגע גלידער

שיכור'ן זיכען זיך אן מיט געוויין:

אין פלאמגען וואונדער מאנצען איהרע יונגעטשקע ברידער, —

דער צווענד איז נאך קיינמאל נישט געווען אזוי שען.

דער צווענד איז נאך קיינמאל אויף דער וועלט נישט געקומען

מיט אזוי פיל גרינע, רויטע און ברוינע בלומען

אויפ'ן בוועם.

שטיפערס

הינט (וואַרשע, 1908-1939)

27, נומ' 153, יולי 6, 1934, ז' 6